

Arrest

**nr. 131 744 van 21 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 juli 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende op 11 juli 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 16 juli 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 7 januari 2014, nr. 116 572).

1.3. Verzoeker diende op 25 april 2014 een tweede asielaanvraag in (bijlage 26quinquies).

1.4. De commissaris-generaal trof op 26 mei 2014 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 3 juni 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 14 oktober 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

naam: K.(...)

voornaam: /, A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

x Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

x Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument en/of van een geldig reisdocument.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 03/06/2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Hoewel betrokkene reeds voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat er vrijwillig gevolg zal gegeven worden aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres – een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden – is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.”

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 14 oktober 2014 ook een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“naam: K.(...),

voornaam: / A.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Afghanistan

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod..⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Gezien betrokkene geen officieel adres in België heeft bestaat het risico op onderduiken, Daarbij op 03/06/2014 werd aan betrokkene het bevel gegeven om 7 dagen het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd hem op dezelfde dag betekend. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft, reden waarom hem een inreisverbod van twee jaar opgelegd wordt.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

*“Verzoeker vordert de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid aangezien verzoeker momenteel van zijn vrijheid beroofd is en opgesloten is in het Centrum voor Illegalen te Merksplas teneinde naar Arghanistan te worden terugnstuurd.
De uitvoering van de bestreden beslissing dient dan ook bij uiterste hoogdringendheid te worden geschorst.”*

3.2.2.2. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.2.3. De summiere uiteenzetting van verzoeker heeft uitsluitend betrekking op de verwijderingsmaatregel en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod, en verzoeker ook geen middelen aanvoert tegen deze tweede bestreden beslissing, kan deze vordering onmogelijk aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod (bijlage 13sexies).

3.2.2.4. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 14 oktober 2014 van zijn vrijheid werd beroofd en op 15 oktober 2014 werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen in Merksplas. Omwille van deze overbrenging met het oog op de verwijdering van verzoeker is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de tenuitvoerlegging heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies).

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“De bestreden beslissing bevat geen enkel motivering over de omstandigheden van een terugkeer: Verzoeker heeft een asielaanvraag ingediend, doch zijn verhaal werd niet geloofwaardig geacht, (...)

Wanneer men de schending van artikel 3 EVRM inroept tijdens de asielprocedure, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat het niet gaat om een terugkeermaatregel en dat in dat geval het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM nog niet moet gebeuren, Aangezien de bestreden beslissing wel een terugkeermaatregel is, dient deze keer wel een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM te gebeuren, In elk ander geval zou er een schending zijn van artikel 13 EVRM. Er is dan namelijk geen enkele effectieve beroepsmogelijkheid waarin men een evaluatie van het risico op schending artikel 3 EVRM nuttig kan inroepen.”

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in de overige onderdelen van zijn middel en in de bijlagen bij het verzoekschrift uitvoerig ingaat op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een gedwongen terugleiding van verzoeker naar Afghanistan. Gelet op wat hieronder wordt gesteld, dient het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM echter niet in functie van Afghanistan te worden beoordeeld, waardoor het uitgebreide betoog van verzoeker weinig dienstig overkomt.

3.3.2.4. In fine van haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij immers het volgende:

“Waar verzoekende partij lijkt aan te nemen dat hij zal worden gerepatrieerd naar Kaboel of Jalalabad, laat verweerder gelden dat het betoog van verzoekende partij elke grondslag mist. Zoals reeds aangehaald en nader toegelicht, heeft verzoekende partij zijn Afghaanse nationaliteit geenszins aannemelijk gemaakt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft in die zin dan ook een readmissieverzoek aan Pakistan gericht (bijkomend stuk 1).

Van een gedwongen terugkeer naar Kaboel of Jalalabad is actueel (rekening houdend met de actuele situatie in Afghanistan, maar ook met de onduidelijkheid over de afkomst van verzoekende partij) geen sprake.

Aan de gemachtigde van de Staatssecretaris kan dan ook niet worden verweten de veiligheidssituatie in Afghanistan niet te hebben onderzocht, nu het niet de bedoeling is om verzoekende partij naar daar te verwijderen.

Verzoekende partij haar kritiek mist enige feitelijke grondslag.”

Ter terechtzitting bevestigt de raadsman van de verwerende partij uitdrukkelijk dat er geen verwijdering van betrokkene naar Afghanistan zal plaatsvinden.

3.3.2.5. Naar aanleiding van de verklaringen van de raadsman van de verwerende partij dringt zich de vraag op naar welk land verzoeker dan wel zal worden teruggeleid.

3.3.2.6. Het heden door de verwerende partij overgemaakte readmissieverzoek aan de Pakistaanse autoriteiten schept geen duidelijkheid over het uiteindelijke land van bestemming.

3.3.2.7. De raadvrouw van verzoeker vult aan dat uit de beslissing nergens kan worden afgeleid of er een onderzoek is gebeurd of zal gebeuren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugleiding van verzoeker naar Pakistan of naar een ander land dat bereid is hem op zijn grondgebied toe te laten. Bovenal benadrukt de raadvrouw ter terechtzitting dat verzoeker verstoken blijft van een effectief rechtsmiddel omdat hij niet langer in de mogelijkheid verkeert om een eventueel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij zijn terugleiding naar Pakistan of elders in te roepen, hetgeen zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM in belangrijke mate op de helling zet.

3.3.2.8. Artikel 13 van het EVRM luidt als volgt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

De Raad brengt de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in herinnering waarin de draagwijdte van het begrip daadwerkelijk rechtsmiddel wordt uitgediept en waarin wordt gesteld dat de controle-instantie zich, gezien de onomkeerbaarheid van de mogelijke schade die een schending van artikel 3 van het EVRM met zich brengt, niet fictief mag terugplaatsen op het ogenblik waarop het bestuur zijn beslissing nam om zo een nauwkeurig onderzoek van de situatie van betrokkene te ontlopen (EHRM 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, §§90-93). Net zoals in onderhavig geval verkeerden de verzoekers in de zaak die aan het Hof in Straatsburg werd voorgelegd bij de betekening van de verwijderingsmaatregel in volstreekte onwetendheid omtrent het land waarnaar ze daadwerkelijk zouden worden teruggeleid. In deze zaak werd een schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM aanvaard.

3.3.2.9. De Raad stelt vast dat hij in casu, gelet op de onduidelijkheid over het land van bestemming in het kader van de gedwongen verwijdering van verzoeker, in de onmogelijkheid verkeert om passend rechtsherstel te bieden. Verzoeker dient te worden bijgetreden waar hij oppert dat hij verstoken blijft van een rechtsmiddel met schorsend effect wanneer een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zou opduiken, eenmaal zijn land van bestemming in het kader van zijn verwijderingsmaatregel duidelijk is geworden. Zoals hierboven reeds aangegeven, dient er bij twijfel over het ernstig karakter van de grief tot schorsing te worden overgegaan. Verzoeker dient derhalve te worden bijgetreden waar hij de schending aanvoert van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM.

Het enig middel komt in de aangegeven mate prima facie gegrond over en is bijgevolg ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het

moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift koppelt verzoeker zijn moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoofdzakelijk aan de terugleiding naar Afghanistan, waarop door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wordt gerepliceerd dat er van een gedwongen terugkeer naar Kabul of Jalalabad acuteel geen sprake is, rekening houdend met de onduidelijkheid over de afkomst van verzoeker.

3.4.2.2. In fine van zijn uiteenzetting met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, stelt verzoeker het volgende.

“De Raad van State heeft met betrekking tot deze regelgeving reeds bepaald dat de schade die wordt veroorzaakt door het onrechtmatig raken aan fundamentele rechten als zwaar en onherstelbare schade moet worden aanzien.”

3.4.2.3. Gelet op het feit dat de grief van verzoeker die gestoeld was op een schending van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM als een ernstig middel werd gekwalificeerd, is er te dezen sprake van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld indien de beslissing tot verwijdering ten uitvoer zou worden gelegd.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aanvaard.

Uit wat voorafgaat volgt dat voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens (bijlage 13septies). Wat het inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft, werd hierboven reeds gesteld dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, zodat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen voor zover ze hierop betrekking heeft (zie punt 3.2.2.3).

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen voor zover ze betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN